

ŽIVOT
PODĽA
ABECEDY

ZUZANA LALALA

Zuzana Lalala

2020

Život podľa abecedy

Zuzana Lalala

Copyright2020Zuzana Lalala

ISBN 978-80-570-2010-3

Kniha je venovaná mojim krásnym dcéram,
drahému manželovi a
všetkým, ktorí si ju prečítajú.

AUGUST

Pri písmene A mi napadol august, pretože je to mesiac, v ktorom som sa narodila. Nebolo to v pláne, keďže som sa mala narodiť až v októbri. Som dcéra svojej matky, s ktorou sa vždy spájali nevšedné zážitky a prekvapenia, pretože moja mama bola magnetom na nepredvídané udalosti. Topila sa, dusila sa hráškom, spadla z húsenkovej dráhy, takže predčasný pôrod nebol v podstate až taký výnimočný. A tak sa stalo, že v auguste sa moja mama a otec vybrali na dovolenku do bývalej Juhoslávie. V tých časoch, ak ste chceli niekam vycestovať, potrebovali ste cestovnú doložku a devízový prísl'ub. Hlavne o prísl'ub bolo potrebné žiadať rok vopred a pritom nebolo isté, či ho dostanete. Ak ste ho aj dostali, neznamenal to, že jediná banka (štátna) pre vás bude mať devízy. Teda doláre.

Rodičia ju dostali a bolo jasné, že také niečo sa neodmieta. Fakt, že moja mama bola v siedmom mesiaci tehotenstva, bol nepatrný kozmetický detail. Okrem toho, že mala štyridsať rokov a bola stará rodička (ako to lichotivo nazývajú gynekológovia), čakala ju približne 17-hodinová cesta autobusom tam aj späť. Autobusy v 60. rokoch minulého storočia v bývalom Československu boli na úrovni nákladného vozidla Tatra a cesty v bývalej Juhoslávii boli v podstate horskou dráhou. Smerom tam som to ešte v bruchu svojej mamy vydržala, ale cesta späť mi asi liezla mimoriadne na nervy, pretože keď v noci zo soboty na nedeľu vypl'ul autobus mojich cestami vytrasených rodičov na autobusovej stanici, tak moja mama oznámila nesmelo môjmu otcovi, že asi rodí. Najbližšia nemocnica bola na Bezručovej ulici, približne 15 minút pešo a tak sa tam moji rodičia aj s kuframi rovno vybrali. Keď dorazili, museli pôsobiť veľmi bizarne, pretože sa na nich dívali ako na mimozemšťanov.

Mama mi spomínala, že jej vynadali, ale nejaká staršia, životom ostrieľaná zdravotná sestra jej ohmatala brucho a povedala, že ak to bude dievča, tak prežije. Bola som dievča a prežila som. Narodila som sa v nedeľu a také deti vraj majú šťastie. Mala som 2 100 g, ale v inkubátore, kam ma dali, aby som sa dorobila, som ešte schudla na 1 700 g. Je to niečo ako váha menšieho vianočného kapra, ale buď som naozaj mala šťastie, alebo som bola húževnatá a vystrábila som sa do súčasných 172 cm a 63 kg. Zdá sa, že bez následkov. Tým si ale nie som istá, pretože o mnoho, mnoho rokov neskôr, keď som sedela na gauči u psychologičky a rumázgala, už ani neviem prečo, spýtala sa ma pani na okolnosti môjho narodenia. Tak som sa jej zverila, že ma matka vytriasla na ceste z dovolenky a strávila som dva mesiace v inkubátore a pani povedala, prečo sa potom čudujem, že som citlivá. Každé dieťa vraj po narodení potrebuje pocit lásky a bezpečia. Potrebuje materinskú náruč, teplo a prsník. Ja som nemala nič z toho, možno len to teplo, lenže nie materinské, ale umelé. Bola som v sklenenej škatuli napojená na hadičky a babrali ma cudzí ľudia. „Čo ste si ako dieťa asi tak mohli myslieť?“ pýtala sa psychologička. Nevedela som, čo som asi tak mohla myslieť a ani som si to, chvalabohu, nepamätala. „Bol to boj o život,“ pokračovala. „Namiesto láskyplnej náruče ste boli v náručí úzkosti a strachu o svoju existenciu a to sa vám zapísalo do podvedomia. Preto ste teraz citlivá.“

Skúsila som sa nad tým zamyslieť a niečo na tom asi bude. Ibaže nerozumiem, prečo sú v našej rodine citliví všetci naprieč generáciami a pritom sa niektorí narodili ako normálni ľudia v deviatom mesiaci a neboli v inkubátore. Skrátka a dobre, narodila som sa skôr, ale som rada, pretože august je letný mesiac a ja leto milujem. Ku koncu mesiaca už pociťujem nostalgiu za končiacim sa letom, asi preto, že som taká citlivá. V každom prípade ďakujem, že som sa mohla narodiť v takom krásnom mesiaci a že bola moja mama natoľko silná a nevypustila ma niekde na ceste medzi Záhrebom a Fehérmagyarvárosom.

Ktovie, ako by to so mnou potom dopadlo.

BLBEC

Blbca nájdeš všade, pretože ľudská blbosť nepozná hranice. Blbosť je rozšírená po celom svete, je nákazlivá a nebezpečná. Múdri sa učia na chybách iných a blbí na vlastných. Ak zvážim, koľko blbcov sa bežne vyskytuje na jednom metri štvorcovom, tak sa na chybách iných učí veľmi málo ľudí. Blbí majú šťastie, čo je celkom nespravodlivé, ale na druhej strane aj pochopiteľné. Blbec sa pustí do niečoho bezhlavo, nezvažuje riziká a ono to nejako dopadne. Múdry uvažuje, dáva pozor, eliminuje riziko a nakoniec mu to skazí nejaký blbec.

S blbcami sa stretávam na dennej báze, viac ako by som si želala. Blbcovi je lepšie sa vyhnúť, ale niekedy to nejde a tak dochádza k nevyhnutnej zrážke. Pri zrážke s blbcom je zbytočné používať nejaké múdre argumenty. Blbec ich, po prvé, nepochopí a po druhé, bude si ešte myslieť, že ho chcete nasrať. Nasraný blbec je nepríjemnejší ako nenasraný a preto je dobré radšej to neskúšať. Blbca najviac odzbrojíte, ak urobíte niečo, čo vôbec nečaká. Napríklad, dáte mu za pravdu. Ja som sa minule stretla s jedným blbcom a fungovalo to. Cúvala som na parkovisku a blbca som nevidela. Skoro sme sa zrazili, áno, mojou vinou, priznávam. Blbec vystúpil z auta, prišiel ku mne a zreval: „Čo si jebnutá?“ Ja som stiahla okienko a vravím pokojne: „Áno, som jebnutá.“ To blbca celkom rozhodilo, pretože zrejme čakal moje tvrdenie, že nie som. Ale dala som mu za pravdu, koniec-koncov, nebolo to od pravdy až tak ďaleko. A blbec sklapol – nevedel, čo má v takejto chvíli povedať – a odišiel.

Toto sú blbci, ktorí to majú, takpovediac, od narodenia. Ale často sa stane, že človek v nejakej situácii vyzerá ako blbec, hoci ním nie je. Mne sa stalo veľakrát, že som vyzerala ako blbec a mohla som si za to sama. Mám od malička problém s orientáciou, respektíve nemám žiadnu orientáciu. Niečo v mozgu, čo má toto na starosti, mi evidentne chýba a to mi prináša v každodennom živote nemalé problémy. Tak sa stalo, že som išla do nákupného centra a zaparkovala som v podzemnej garáži. Podzemná garáž mala niekoľko poschodí a ja som na jednom z nich svoje auto odložila. Bola som si celkom istá, že viem, kde som zaparkovala a preto, keď som ukončila svoje poslanie v nákupnom centre, vybrala som sa k autu.